

[Alfred Hansen]

der er god grund til at sætte et stort spørgsmålstegn ved, i hvor høj grad de bruges til investering. Det er jo almindelige folk, der optager lån i danske pengeinstitutter, som så må tage lån i udlandet, og de penge, som så private og desværre også det offentlige bruger, bliver jo meget ofte brugt til andet formål, til at øge et forbrug fremfor at investere.

Jeg synes også, det er værd i den forbindelse at beklage, at statsministeren ikke i højere grad koncentrerer sig om erhvervslivets konkurrenceevne ved at henvise til den alt for høje rente, vi har. Det er jo sådan med penge, at de søger derhen, hvor afkastningsniveauet er størst, og så længe man har mulighed for at anbringe sine penge i spekulationsobjekter, er det klart, at det virker rentefremmende for de lån, som erhvervslivet skal tage. Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han i sin svartale vil oplyse, hvornår vi fremover kan forvente en rentesænkning; jeg finder en sådan absolut påkrævet.

Og lad mig så til sidst berøre et andet emne. Det er en skuffelse, som jeg må notere ved at have hørt og læst statsministerens mundtlige og skriftlige redegørelse. Skuffelsen tager udgangspunkt i det forhold, at der ikke for indeværende år bliver fremsat forslag fra regeringens side om ændring af studiestøtten. Det er et område, som har været stærkt diskuteret her i tinget, på uddannelsesinstitutioner, i dagblade, i radio og i tv. Hvad var mere naturligt, end at man havde forsøgt at revidere dette forhold. Det sker åbenbart ikke fra regeringens side.

Vi mener i retsforbundet, at man bør sætte et stort spørgsmålstegn ved det berettigede i at have stipendier og banklån til høje renter, og vi vil gerne lade disse to tilskudsformer erstattes af en afdrags- og rentefri lånemulighed i hele uddannelsesperioden, og når jeg siger uddannelsesperioden, så mener jeg, at det er vor hensigt at sidestille i økonomisk henseende de praktiske uddannelser med de teoretiske. En sådan reform efter den retningslinje, som retsforbundet har givet udtryk for tidligere, og som vi fremsætter lovforslag om her i tinget om føje tid, vil tage udgangspunkt i, at også de praktiske uddannelser får mulighed for at låne.

Vi ved, at EFG-lærlingene har haft vældige økonomiske problemer, og mange af dem har ikke turdet optage lån, statsgaranterede lån, til en høj bankrente, fordi de frygtede, at

de ikke kunne overholde deres økonomiske forpligtelser senere hen. Vi finder, at det er uheldigt, og vi mener, at det offentlige godt må give tilskud, men vi finder samtidig, at det er et sundt princip, at hver gang låntageren har lånt 1 kr., så ved han også, at han skal betale 1 kr. tilbage, når uddannelsesperioden er afsluttet.

Endvidere finder jeg det uantageligt, at det er forældrenes indtægts- og formueforhold, der skal danne grundlag for bevilling til de unge under uddannelse. Vi ved vel alle, at det meget ofte er sådan, at det ikke er den skattepligtige indtægt, der er udtryk for, hvor meget en familie har at leve for. Der er fidsafskrivninger og andre mere eller mindre legale afskrivninger; man opererer med begrebet nulindtægter, og vi finder i det hele taget, at stipendierne gives efter meget tilfældige principper og retningslinjer. Men som sagt, jeg beklager,

at regeringen ikke har taget mod til sig og fremsat et forslag til revision af uddannelsesstøtten i indeværende samling. Jeg kan ikke godtage en begrundelse gående ud på, at der ikke er tid til det; det er et spørgsmål om, i hvor høj grad man prioriterer dette forhold, og man har altså ikke prioriteret det tilstrækkelig højt. Regeringen får senere mulighed for at råde bod herpå ved at støtte retsforbundets forslag her i tinget. Man har sagt, at man vil skyde det ud. Jeg hørte i aftes undervisningsministeren blive interviewet i Danmarks radio, og undervisningsministeren blev spurgt, om der så ville fremkomme forslag i næste samling. Ja, det håbede undervisningsministeren. Man har altså ikke engang sikkerhed for, at det vil komme i næste samling. Man vil løse det hen ad vejen, man prioriterer det ikke højt nok. Det kan vi fra retsforbundets side stærkt beklage.

Grønlandsministeren (Jørgen Peder Hansen):

Både hr. Lars Emil Johansen og hr. Steenholdt stillede mig i deres indlæg nogle spørgsmål, som jeg skal forsøge at give en besvarelse på.

De to talere kom ind på hjemmestyreproblematikken og udtalte forventninger med hensyn til at få indført hjemmestyre i Grønland i 1979, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke for de bemærkninger, der